

Arrest

nr. 267 918 van 7 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 9 november 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. MEULEMEESTER in opvolging van advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 22 oktober 2019 als niet-begeleide minderjarigen België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoeken de volgende dag om internationale bescherming. Op 5 oktober 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekers aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen ben je een 'bidoun' (staatloze) uit Koeweit en ben je een soenniet van Arabische origine. Je bent geboren op 8 januari 2004 te Jahra (Koeweit) en hebt daar je hele leven gewoond. Ook je voorouders waren bedoëinen in die regio. Toen je ouders jong waren, was de situatie voor bidoun goed. Ze mochten studeren, werken en gebruik maken van de gezondheidszorg. Je vader is zelfs een periode militair geweest. Vanaf midden jaren '80 verslechterde de situatie voor bidoun in Koeweit echter. Jouw vader stopte eind jaren '80 als militair en reed sindsdien illegaal met de taxi om jullie gezin te kunnen onderhouden. Van toen af hadden bidoun ook geen toegang meer tot kosteloze studie en medische zorg, waardoor jij hier nooit gebruik van kon maken. Jullie werden als bidoun door Koeweiti's beledigd en uitgescholden. In 2012 nam je vader deel aan manifestaties waarbij de rechten van bidoun werden opgeëist, sindsdien is hij vermist. Wanneer je moeder bij de politie naar informatie over haar verdwenen echtgenoot ging vragen, werd ze geslagen en vernederd. Je moeder werkte van toen af illegaal als poetsvrouw om het gezin te onderhouden. Uiteindelijk raadde een zekere A. (...) je moeder aan dat ze samen met haar kinderen het land zou verlaten omdat hen anders hetzelfde lot als je vader zou kunnen wachten.

Jij, je broer Om. A. R. A. A. S. (...), je zus en je moeder vertrokken samen uit Koeweit in 2019. Vanuit Turkije reisden jij en je broer verder, je moeder en zus bleven in Turkije achter. Jij en je broer reisden via Bulgarije en Hongarije, waar jullie terechtkwamen bij een zekere S. (...) die jullie opsloot, verplichtte voor hem te werken en jullie mishandelde. Na ongeveer een maand konden jullie verder reizen via Oostenrijk en Duitsland. Jij en je broer kwamen in België aan op 22 oktober 2019 en dienden hier een verzoek om internationale bescherming in op 23 oktober 2019. Ondertussen zou ook A. (...) na deelname aan een demonstratie vermist zijn.

Ter staving van je verzoek leg je kopieën van volgende documenten voor: je geboorteverklaring, de geboorteverklaring van je broer O. (...), de geboorteakte van je moeder, puntenlijsten van je moeder, puntenlijsten van je vader, een kaart van het ministerie van gezondheid van je moeder en je grootvader langs moederskant, een vakbondskaart van je grootvader langs moederskant, een artikel i.v.m. bidoun, een document van HRW i.v.m. de arrestatie van bidoun activisten, een tekst i.v.m. wet 17 omtrent de residentie van vreemdelingen, de militaire kaart van jouw vader, een document i.v.m. de periode dat je vader bij het leger was, een document i.v.m. het einde van de huisvesting van je vader in de periode dat hij bij het leger was en de vertaling van deze documenten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat je noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Allereerst kunnen bedenkingen gemaakt worden bij het beweerde activisme van je vader. Je verklaart expliciet dat niemand van je familie politiek actief was (CGVS p.10). Je vader liep gewoon mee in de betogingen, net als verschillende andere staatlozen, zo stelt u. Hij had geen specifieke taken en deed niets anders dat als activisme zou kunnen worden beschouwd. Hij behoorde evenmin tot een bepaalde organisatie (CGVS p.17-18). Je verklaart eerst dat je vader in 2011 deelnam aan een betoging om de Koeweitse nationaliteit te eisen (CGVS p.14) maar later verklaar je dat de betogingen waaraan je vader deelnam in 2012 plaatsvonden, maar wanneer precies kun je niet zeggen. Je weet ook niet waar de betogingen doorgingen, noch hoe vaak je vader eraan zou hebben deelgenomen of wanneer hij hiermee zou zijn begonnen (CGVS p.16). Dit alles is hoogst opmerkelijk. Je hebt tevens geen idee hoeveel personen aan die betogingen deelnamen (CGVS p.17). Hoewel u in die periode nog erg jong was, kan toch aangenomen worden dat u doorheen de jaren wel eens interesse zou hebben betoond of op een andere wijze informatie zou hebben bekomen over al deze zaken, eventueel via familie of kennissen. Dat u in het geheel niets weet aan te brengen over zaken die nochtans uiteindelijk de reden van uw vertrek uit het land zouden zijn geweest en u zich moet beperken tot vage en beperkte antwoorden, is hoogst opmerkelijk. Sinds de verdwijning van je vader heb je nooit meer iets over hem gehoord (CGVS p.19). Je weet niet met zekerheid dat de regering verantwoordelijk is voor zijn verdwijning (CGVS p.14). Ook of je vader voor zijn verdwijning al dan niet ooit eerder gearresteerd werd, kun je niet zeggen. Je hebt hier zelfs niet naar geïnformeerd (CGVS p.19). Een dergelijke laconieke houding doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door jou ingeroepen vrees. Je kunt tevens niet zeggen hoe vaak jullie naar de politie zouden zijn gegaan om te informeren naar je vader (CGVS p.19). Jullie lieten het tevens na om via mensenrechtenorganisatie te informeren naar nieuws over je vader na zijn verdwijning (CGVS p.21). In ieder geval, zelfs als je vader werkelijk deelnam aan betogingen, dient te worden opgemerkt dat het slechts om beperkt activisme ging. Hij nam enkel op individuele basis deel aan demonstraties en zijn rol binnen de protestbeweging lijkt dan ook zeer beperkt. Dat de autoriteiten hem sinds 2012 lieten verdwijnen en dat ze ook plannen zouden hebben om je broer en jou hetzelfde lot te laten ondergaan, is dan ook weinig aannemelijk.

Jullie eigen kennis over de protestbeweging die opkomt voor de rechten van bidoun in Koeweit is bovendien zeer beperkt. Zo kan je geen namen noemen van belangrijke personen die opkomen voor de rechten van bidoun in Koeweit. Wanneer de naam Abdul Hakeem Al Fadhl wordt vermeld, zegt dit je niets (CGVS p.23). Je hebt tevens nooit gehoord van een bepaalde instantie of hulporganisatie die opkomt voor de rechten van staatlozen in Koeweit (CGVS p.22). Van beloftes of toegevingen die ooit door de Koeweitse autoriteiten werden gedaan ten opzichte van de bidoun naar aanleiding van de betogingen, ben je al evenmin op de hoogte (CGVS p.18). Behalve van een persoon die ook zou zijn verdwenen, kun je geen namen geven van andere personen die gelijkaardige zaken meemaakten. Van die ene persoon die verdween, A. (...), weet je ook niet of hij al dan niet werd gearresteerd na zijn deelname aan een betoging, noch weet je waar in Koeweit die betoging waaraan hij deelnam plaatsvond. Wanneer je broer gevraagd wordt naar de volledige naam van deze A. (...), moet hij deze overigens schuldig blijven. Je stelt niet te weten wat met de andere verdwenen personen gebeurde en je weet tevens niet hoeveel personen gearresteerd werden tijdens de betogingen. Dergelijke vage en zeer beperkte verklaringen komen jouw geloofwaardigheid niet ten goede. Je verklaart nooit iets gehoord te hebben in verband met arrestanten van de betogingen die nadien werden vrijgelaten. Je hebt hier bovendien zelfs nooit naar geïnformeerd (CGVS p.17-22, CGVS (...) p.18). Nochtans is over dit alles op eenvoudige wijze informatie terug te vinden, onder meer via het internet (zie stukken toegevoegd aan het administratief dossier). Dat je hier klaarblijkelijk niet de moeite voor nam, getuigt allerm minst van enige interesse hieromtrent en brengt dan ook schade toe aan je geloofwaardigheid. Je beweert weliswaar analfabeet te zijn, maar het feit dat je blijkbaar wel in staat bent met Facebook te werken, doet vermoeden dat je, eventueel met de hulp van anderen, ook wel in staat zou moeten zijn om bepaalde informatie via het internet te weten te komen (CGVS p.14). Je hebt zelf ook nooit deelgenomen aan betogingen in verband met het opkomen voor de rechten van staatlozen in Koeweit (CGVS p.18). Nogmaals dient te worden gesteld dat niettegenstaande je jonge leeftijd, toch kan worden aangenomen dat je op latere leeftijd bij je moeder of op een andere manier zou hebben getracht meer te weten te komen over de context van de bedoeïnen of van de verdwijning van uw vader, temeer de reden van je vertrek uit het land net zou hebben gelegen in de vrees hetzelfde lot als dat van je vader te ondergaan. Dat je naliel dit te doen, bevestigt de reeds gerezen twijfel omtrent jouw verklaringen.

Bovendien valt ook jullie gedrag niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Immers, hoewel je vader reeds vanaf 2012 vermist zou zijn geweest na deelname aan een betoging en je beweert omwille hiervan te vrezen hetzelfde lot te zullen ondergaan, bleven jullie toch steeds op hetzelfde adres wonen (CGVS p.5). Dat jullie ervoor kozen na zijn verdwijning nog zeven jaar daar te blijven wonen, holt de ernst van jouw relaas en beweerde vrees dan

ook verder uit. Je haalt wat dit betreft overigens nergens aan dat jij of je familie in deze periode zouden zijn opgezocht door de autoriteiten.

Je haalt verder aan dat jullie als bidoun steeds werden lastiggevalen en gediscrimineerd (CGVS p.10). Wanneer verduidelijking wordt gevraagd omtrent deze discriminatie halen jullie naast het ontberen van de nationaliteit aan geen rechten te hebben gehad en niet als mens te worden behandeld. Jullie mochten niet naar school of het ziekenhuis gaan en jullie werden op straat uitgescholden, zo stellen jullie (CGVS p.10, CGVS (...) p.8, 12). Wat dan wel het verschil is tussen een geregistreerde en een niet-geregistreerde bidoun kunnen jullie echter niet verduidelijken (CGVS p.13, CGVS (...) p.11). Dit is zeer opmerkelijk. Jullie zijn beiden zeventien jaar oud, hetgeen toch een zekere mate van maturiteit veronderstelt. Bovendien benadrukken jullie meermaals dat bidoun geen rechten hebben en dus in Koeweit in een precare situatie leven. Het is dan ook zeer opvallend dat jullie, die zich beroepen op de precare situatie van de bidoun, zelfs niet op de hoogte zijn van het feit dat er wel degelijk verschillen zijn tussen geregistreerde en niet-geregistreerde bidoun. Hoewel je wel beweert wel eens van de "bitaqa amniya" (review card - veiligheidskaart) te hebben gehoord, kun je vreemd genoeg niet uitleggen wat dit is of waarvoor het gebruikt wordt (CGVS p.12). Je broer heeft er zelfs nog nooit van gehoord (CGVS (...) p.9-10). Dit is bijzonder frappant aangezien dit het enige document is dat geregistreerde bidoun uitgereikt kunnen krijgen en waarmee ze aanspraak kunnen maken op allerlei overheidsvoorzieningen. Dat jullie over dit stuk weinig tot niets weten te zeggen, ondergraaft dan ook jullie bewering werkelijk problemen te hebben ondervonden omwille van jullie bidoun-zijn.

Het CGVS erkent dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat bidoun in Koeweit het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie van de bidoun in Koeweit precair is, kan er aldus niet gesteld worden dat het loutere feit bidoun te zijn in Koeweit op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond. U brengt geen voldoende concrete, op jouw persoon betrokken, elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat je in geval van terugkeer naar Koeweit persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Je maakt dan ook niet aannemelijk dat er in jouw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in jouw land van herkomst ondraaglijk maakt.

Het CGVS wijst er verder op dat de situatie van geregistreerde bidoun wezenlijk verschillend is van de situatie van ongedocumenteerde bidoun. Zo hebben de geregistreerde bidoun over het algemeen toegang tot overheidsdiensten, kunnen zij in de openbare en particuliere sector tewerkgesteld worden en hebben zij toegang tot gezondheidszorg en (particulier) onderwijs. Dit wordt ook bevestigd door jouw verklaringen. Hoewel jullie, in tegenstelling tot wat uit de beschikbare landeninformatie blijkt, verklaren dat jullie als bidoun enkel door een kruidendokter behandeld werden en geen recht hadden op behandeling in een ziekenhuis, verklaar je toch in het ziekenhuis te zijn geboren (CGVS p.5-6, 16, CGVS (...) p.12). Dit blijkt ook uit het door jullie voorgelegde geboortecertificaat (CGVS p.12). Je ouders konden beiden school lopen. Jullie verklaren zelf echter nooit naar school te zijn geweest in Koeweit, maar geven wel aan dat er privéscholen waren, waar ook bidoun zich konden inschrijven. Dit zou echter te kostelijk zijn geweest voor jullie (CGVS p.9, 16, CGVS (...) p.8, 12). Je vader werkte vroeger als militair, hetgeen hem bepaalde voordelen zou hebben kunnen opleveren ten opzichte van niet-militairen. Nadat hij eind jaren '80 stopte als militair werkte hij informeel als taxichauffeur. Sinds de vermeende verdwijning van je vader in 2012 werkte je moeder als poetsvrouw, ze was in staat hiermee het hele gezin te onderhouden (CGVS p.7, 27). Zelf verklaren jullie nooit geprobeerd te hebben werk te vinden, jullie waren dan ook nog jong toen jullie Koeweit verlieten (CGVS p.16, CGVS (...) p.13). Je woonde met je gezin in een huurwoning (CGVS p.5) en je verklaart dat jullie in Koeweit een

telefoonnummer hadden (CGVS p.6). Uit de beschikbare informatie blijkt nochtans dat het voor bidoun niet mogelijk zou zijn een telefoonlijn of simkaart voor een mobiel toestel aan te schaffen, wat verdere vraagtekens oproept bij jouw verklaringen. Er werd voor jou een geboortecertificaat afgeleverd, je weet echter niet door welke instantie (CGVS p.11-12). Je broer vermoedt dat dit document door de overheid werd uitgereikt (CGVS (...) p.9). Het nut van dit document kunnen jullie opvallend genoeg geen van beiden duiden. Jullie probeerden zelf ook nooit iets anders van identiteitsdocumenten te bekomen (CGVS p.12, CGVS (...) p.10).

Voorts merkt het CGVS op dat je geen duidelijk zicht geeft op je reisweg, hetgeen tevens een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas. Om te beginnen kun je geen reisbescheiden voorleggen en toon je niet aan wanneer je het land verliet. Je beweert niet meer te weten wanneer je uit Koeweit vertrok. Je komt niet verder dan te zeggen dat dit in 2019 was, maar kunt niet preciseren of het in het begin, midden of eind van het jaar was (CGVS p.5-6). Je beweert met een vals paspoort te hebben gereisd, maar verklaart dit nooit in handen te hebben gehad en dus ook niet te weten op welke naam en door welke staat dit paspoort uitgegeven was (CGVS p.14). Gezien de uiterst strenge veiligheidscontroles in luchthavens is het uiterst bevreemdend dat je via een luchthaven zou zijn gereisd zonder te weten welke nationaliteit of naam je zou hebben. Bovendien weet je niet via welke luchthavens je passeerde, noch met welke luchtvaartmaatschappij je vloog (CGVS p.27). Dit alles is weinig geloofwaardig en wijst er nogmaals op dat u niet de intentie heeft volledige duidelijkheid te scheppen over tal van aspecten die betrekking hebben op uw achtergrond.

De door jouw voorgelegde documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Het betreft hier slechts je geboorteverklaring, de geboorteverklaring van je broer O. (...), de geboortecertificaat van je moeder, puntenlijsten van je moeder, puntenlijsten van je vader, een kaart van het ministerie van gezondheid van je moeder en je grootvader langs moederskant, een vakbondkaart van je grootvader langs moederskant, een artikel i.v.m. bidoun, een document van HRW i.v.m. de arrestatie van bidoun activisten, een tekst i.v.m. wet 17 omtrent de residentie van vreemdelingen, de militaire kaart van uw vader, een document i.v.m. de periode dat uw vader bij het leger was, een document i.v.m. het einde van de huisvesting van uw vader in de periode dat hij bij het leger was en de vertaling van deze documenten. Deze vormen enkel een indicatie met betrekking tot het feit dat je bij je geboorte geregistreerd werd als bidoun. Ze kunnen echter niet aantonen dat de door jou aangehaalde vervolgingsfeiten werkelijk plaatsvonden.

Je broer Om. A. R. A. A. S. (...) krijgt tevens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoeker – i.e. de broer van eerste verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen ben je een bidoun (staatsloze) uit Koeweit. Je bent een soenniet van Arabische origine. Je bent geboren op 8 januari 2004 te Jahra (Koeweit) en hebt daar je hele leven gewoond. Ook je voorouders waren bedoëinen in die regio. Toen je ouders jong waren, was de situatie voor bidoun goed. Ze mochten studeren, werken, gebruik maken van de gezondheidszorg. Je vader is zelfs een periode militair geweest. Vanaf midden jaren '80 verslechterde de situatie voor bidoun in Koeweit echter. Jouw vader stopte eind jaren '80 als militair en reed sindsdien illegaal met de taxi om jullie gezin te kunnen onderhouden. Van toen af hadden bidoun ook geen toegang meer tot kosteloze studie en medische zorg, waardoor jij hier nooit gebruik van kon maken. Jullie werden als bidoun door Koeweiti's beledigd en uitgescholden. In 2012 nam je vader deel aan manifestaties waarbij de rechten van bidoun werden opgeëist, sindsdien is hij vermist. Wanneer je moeder bij de politie naar informatie over haar

verdwenen echtgenoot ging vragen, werd ze geslagen en vernederd. Je moeder werkte van toen af illegaal als poetsvrouw om het gezin te onderhouden. Uiteindelijk raadde een zekere A. (...) je moeder aan dat ze samen met haar kinderen het land zou verlaten omdat hen anders hetzelfde lot als je vader zou kunnen wachten.

Jij, je broer Ot. A. R. A. A. S. (...), je zus en je moeder vertrokken samen uit Koeweit in 2019. Vanuit Turkije reisden jij en je broer verder, je moeder en zus bleven in Turkije achter. Jij en je broer reisden via Bulgarije en Hongarije, waar jullie terechtkwamen bij een zekere S. (...) die jullie opsloot, verplichtte voor hem te werken en jullie mishandelde. Na ongeveer een maand konden jullie verder reizen via Oostenrijk en Duitsland. Jij en je broer kwamen in België aan op 22 oktober 2019 en dienden hier een verzoek om internationale bescherming in op 23 oktober 2019. Ondertussen zou ook A. (...) na deelname aan een demonstratie vermist zijn.

Ter staving van je verzoek verwijst je naar de door je broer voorgelegde kopieën van volgende documenten: je geboorteverklaring, de geboorteverklaring van je broer O. (...), de geboorteakte van je moeder, puntenlijsten van je moeder, puntenlijsten van je vader, een kaart van het ministerie van gezondheid van je moeder en je grootvader langs moederskant, een vakbondskaart van je grootvader langs moederskant, een artikel i.v.m. bidoun, een document van HRW i.v.m. de arrestatie van bidoun activisten, een tekst i.v.m. wet 17 omtrent de residentie van vreemdelingen, de militaire kaart van jouw vader, een document i.v.m. de periode dat je vader bij het leger was, een document i.v.m. het einde van de huisvesting van je vader in de periode dat hij bij het leger was en de vertaling van deze documenten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Met betrekking tot jouw verklaringen omtrent de aanleiding van je vertrek uit Koeweit dient te worden vastgesteld dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Je haalt dezelfde asielmotieven aan als je broer Ot. A. R. A. A. S. (...). In zijn hoofd wordt een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus genomen daar diende te worden geconcludeerd dat hij er niet in was geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

De beslissing van jouw broer luidt als volgt en geldt aldus tevens inzake jouw asielaanvraag:

(...)

De status van vluchteling of van subsidiair beschermde kan u aldus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 "en volgenden" en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 3, 7, 23 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpen verzoekers een beoordelingsfout op.

Verzoekers vangen de uiteenzetting van hun enig middel aan met het geven van een samenvatting van de motieven van de eerste bestreden beslissing en ondernemen vervolgens als volgt een poging om deze motieven met betrekking tot de door hen aangevoerde vluchtmotieven te weerleggen:

"1. Er dient eerst te worden onderlijnd dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat het CGVS de afkomst van verzoekers uit Koeweit en hun statuut van Bidoun (staatloze) met betwist.

Wat door het CGVS blijkt betwist te worden betreft de verdwijning van hun vader en de ernst van de discriminatie en de schendingen van hun rechten waarvan zij zeggen de slachtoffers te zijn geweest omwille van hun statuut van Bidoun.

2. Wat betreft de verdwijning van hun vader in de context van zijn deelname aan betogingen in 2012 stelt het CGVS:

(...)

-Wat betreft het feit dat verzoekers niet weten wanneer precies hun vader aan betogingen deelgenomen heeft, waar die doorgingen, hoe vaak hij vader eraan zou hebben deelgenomen of wanneer hij hiermee zou zijn begonnen, dient te worden gesteld, zoals het CGVS het stelt, dat zij in die periode erg jong waren- zij waren namelijk 8 jaar oud- en dan zij later afhankelijk werden van de informatie die hun moeder hen wenste te geven, nemende in aanmerking dat hun moeder misschien niet op de hoogte is van de details rond de betogingen waaraan haar echtgenoot deelgenomen heeft. Verder is het zo dat het voor de verzoekers -die 15 jaar oud waren toen zij hun aanvraag tot internationale bescherming indienden en 16 jaar oud toen zij door het CGVS gehoord werden en die dus steeds jong zijn en niet de maturiteit of de interesse van een volwassene persoon hebben en minder toegang tot kwaliteitsvolle informatie daar zij analfabeet zijn- wat relevant is is het feit dat zij steeds zonder nieuws zijn van hun vader. Te weten waar en hoe vaak hij betoogd heeft is niet echt relevant voor hen daar dat het niet zal helpen hem terug te vinden.

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert is de verdwijning van hun vader met de reden van hun vertrek uit het land dat eigenlijk meer te maken heeft met een gebrek aan fundamentele rechten in hun hoofd waaronder hun recht om informatie te verkrijgen over de whereabouts van hun vader : Zo heeft Ot. (...) verklaard:

(...) (CGVS, p. 15)

Wat betreft het feit dat Ot. (...) niet met zekerheid weet dat de regering verantwoordelijk is voor de verdwijning van zijn vader, dient te worden opgemerkt dat die stelling vloeit uit de volgende verklaringen;

"(...)" (CGVS Ot. (...), p.14)

Daarmee wenste hij uit te leggen dat de familie niet de getuige is geweest van de arrestatie van de vader en dat zij nooit enige bevestiging gekregen heeft rond de exacte omstandigheden waarin de vader verdwenen is en dat de enige wat zij hebben kunnen vaststellen is dat hij sinds zijn deelname aan één van die betogingen verdwenen is. Dit standpunt is bevestigd door de volgende verklaringen:

“(…)” (CGVS Ot. (...), p.18)

Of de vader al gearresteerd werd voor zijn verdwijning is misschien een relevante vraag voor een human rights researcher of een protection officer maar niet voor een kind; die informatie verandert inderdaad niets aan de vaststelling dat zijn vader er niet is.

Wat betreft het feit dat Ot. (...) niet kan zeggen hoe vaak zij naar de politie zouden zijn gegaan om te informeren naar de vader, dient te worden opgemerkt dat het vooral zijn moeder was die naar het politiekantoor ging, dat zij vermoedelijk daar is gestart te gaan kort na de verdwijning van haar echtgenoot, dus toen de verzoekers 8 jaar oud waren en dat het dus aannemelijk is dat hij niet weet hoeveel keren zijn moeder naar het politiekantoor is gegaan. Opnieuw is zulk informatie niet relevant voor een kind. Wat voor een kind wel indrukwekkend is en wat hij vermoedelijk beter zal onthouden is wat hij zelf heeft gezien of meegemaakt. Zo heeft hij meerdere keren herhaald dat zijn moeder mishandeld werd toen hij samen met haar naar het politiekantoor is gegaan:

“(…)” (CGVS, p.15)

“(…)” (CGVS, p.20)

Het CGVS verwijt dan aan verzoekers nagelaten te hebben om via mensenrechtenorganisatie te informeren naar nieuws over hun vader na zijn verdwijning. Er dient echter te worden opgemerkt dat het CGVS niet specificeert tot welke mensenrechtenorganisatie zij zich hadden kunnen richten en of die stap degelijk wel ondernomen kon worden. We weten verder niet of de moeder op de hoogte was van het eventuele bestaan van zulke organisaties. Aangezien hun leeftijd en het feit dat zij analfabeet zijn kon van verzoekers niet verwacht worden dat zij die soort informatie zouden starten te zoeken. Langs de andere kant blijkt uit de verklaringen van verzoekers dat hun moeder helemaal niet passief gebleven is; zo blijkt dat hun moeder niet alleen één keer naar éénzelfde politiekantoor is gegaan; zij is meerdere keren gegaan, naar verschillende politiekantoren (CGVS Ot. (...), p.19) en heeft zich bovendien ook naar een vriend van de vader gericht om hulp te vragen:

“(…)” (CGVS Ot. (...), p. 18)

Uit de stappen die door hun moeder ondernomen en meer algemeen hun verklaringen over de verdwijning van hun vader kan worden afgeleid dat die gebeurtenis wel aannemelijk is.

Dit is des te meer zo dat uit de objectieve informatie inderdaad blijkt dat er in 2011 en 2012 meerdere grote betogingen tegen de regime plaats gevonden hebben, waaronder betogingen van Bidounen, dat die betogingen gewelddadig onderdrukt werden en dat veel mensen toen gearresteerd werden. Die informatie¹ specificeert niet dat alleen mensen met een hoge niveau activisme gevisieerd werden:

(...) (we onderlijnen)

Uit een andere bron² blijkt dat gedwongen verdwijningen door de autoriteiten gebruikt zijn in de context van onderdrukking van de Bidoun:

(...)

Uit het feit dat verzoekers niet in staat zijn veel details over het politieke activisme van hun vader en zijn verdwijning te geven kan niet worden afgeleid dat die gebeurtenis niet zou hebben plaatsgevonden en dat zij dus aan te liegen zijn over de situatie van hun vader en wat met hem gebeurd is. Nogmaals is het belangrijk te onderlijnen dat zij op het moment van zijn verdwijning erg jong waren en dat zij nog steeds kinderen zijn waarvan dus niet verwacht kan worden dat zij de maturiteit of het gedrag van een volwassene hebben nemende verder in aanmerking dat zij niet afkomstig zijn uit een (hoog)opgeleide familie noch uit een politieke geëngageerde familie en dat zij zelf analfabeet zijn en als gevolg minder toegang tot informatie hebben.

Diezelfde opmerkingen gelden voor het tweede argument van het CGVS namelijk dat verzoekers kennis van de protestbeweging die opkomt voor de rechten van bidoun in Koeweit zeer beperkt is.

3. Het CGVS stelt dan:

(...)

Dit argument mist enige relevantie. Zoals het CGVS het stelt hebben verzoekers niet verklaard dat hun familie door de autoriteiten gezocht zou worden. Daarnaast werd hun vader niet thuis gearresteerd. Uit de verklaringen van Ot. (...), nl ‘(...)’ (CGVS, p.27) kan zeker niet worden afgeleid dat hij vreesde thuis gearresteerd te worden. Wat hij toen meende is dat hij in een context waar hij voor zijn rechten zou vechten problemen met de autoriteiten zou krijgen. De objectieve informatie tonen inderdaad aan dat de arrestaties vaak plaats vinden in een context van betogingen. Uit de objectieve informatie blijkt echter niet dat personen die helemaal geen activisten zijn zomaar thuis gearresteerd worden. Het argument van het CGVS is dus helemaal niet pertinent.

4. Wat betreft het feit dat verzoekers, volgens het CGVS, geen duidelijk zicht geven op hun reisweg dient te worden gesteld dat zij duidelijke informatie over hun reisweg, de manier waarop hun reisgeorganiseerd werd, de naam van één van de smokkelaars en van een man bij wie zij in Hongarije hebben verbleven tijdens het gehoor bij de DVZ hebben gegeven (zie vragen 31 en 32, gehoor Om. (...))

en Ot. (...)). Ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft Ot. (...) uitgebreide verklaringen gedaan met betrekking tot hun reisweg en de problemen die zij ondervonden hebben (CGVS, pp. 24-25). Het feit dat zij niet weten via welke luchthaven zij gepasseerd zijn of met welke luchtvaartmaatschappij zij hebben gevlogen noch de datum van hun vertrek uit het land zijn onvoldoende zwaarwichtige elementen om daarvan af te leiden dat zij niet de waarheid vertellen. Het gebrek aan informatie rond die elementen kan gebonden zijn aan het feit dat zij op die moment van hun reis begeleidend waren door hun moeder en dat zij dus misschien minder aandacht aan die elementen hebben gegeven; dat is des te meer zo dat dit deel van hun parcours niet moeilijk of traumatiserend was in vergelijking met wat zij later toen zij niet meer vergezeld werden door hun moeder hebben meegemaakt.

5. Over het lastigvallen en de discriminatie waarvan verzoekers het slachtoffer werden omwille van hun statuut van bidoun blijkt het CGVS zich te focusen over het feit dat verzoekers niet op de hoogte zijn van het feit dat er verschillen tussen geregistreerde en niet-geregistreerde bidoun:

(...)

Het CGVS meent verder dat de situatie van geregistreerde bidoun wezenlijk verschillend is van de situatie van ongedocumenteerde bidoun :

(...)

-Er dient eerst te worden onderlijnd dat de situatie van Bidoun, in het algemeen, zeer zorgwekkend is. Los van het feit of zij al dan niet geregistreerd zijn heeft hun statuut van staatloze als gevolg dat zij blootgesteld zijn aan veel mensenrechten schendingen. Zo stelt NANSEN in zijn verslag "reconnaissance de la qualité d'apatride à une famille Bidoun du Koweït »³ de dato februari 2021:

« (...)»

(p.13)

Andere informatie relativeert het verschil qua het genot van fundamentele rechten tussen geregistreerd en niet-geregistreerde bidounen en de voordelen waarvan houders van veiligheidskaarten genieten:

“(...)”⁴

Zo blijkt bijvoorbeeld dat de gezondheidsverzekering die geregistreerde Bidounen kunnen kopen meerdere testen, behandelingen en ingrepen uitsluit:

Selon le Minority Rights Group International:

“(...)”⁵

Ook de toegang tot officiële jobs blijkt zeer gelimiteerd te zijn onafhankelijk van het genot van een veiligheidskaart en veel Bidounen werken als gevolg op een informele wijze; verder worden Bidounen die voor de overheid werken gediscrimineerd ten opzichte van Koeweiti burgers en andere buitenlandse werkers:

« (...)”⁶

Ook wat betreft het onderwijs dient te worden vastgesteld dat het feit dat een kind geregistreerd is op zich niet betekent dat hij toegang zal krijgen tot het onderwijs. Zo blijkt dat Bidounen kinderen sowieso geen toegang hebben tot het publiek onderwijs. Theoretisch hebben degenen die geregistreerd zijn toegang tot het privé onderwijs maar in de praktijk is de toegang niet tot ieder kind gewaarborgd daar de hulpen die door de staat geboden zijn onvoldoende zijn en de familie vaak onvoldoende middelen hebben om het onderwijs te betalen:

“(...)”⁷

Uit de objectieve informatie blijkt dat dus dat, in tegenstelling tot het standpunt van het CGVS, de situatie van geregistreerde bidoun met wezenlijk verschillend is van de situatie van ongedocumenteerde bidoun met als gevolg dat het mogelijk is dat kinderen met op de hoogte zijn van het bestaan van die categoriën. Verder bevat geen van de bronnen toegevoegd tot het administratief dossier noch de bronnen die de advocaat van verzoekers geraadpleegd heeft informatie over het percentage van de Bidoun bevolking in Koeweit die over een veiligheidskaart zou beschikken. De UK Home Office in zijn Country Policy and Information Note Kuwait: Bidoons stelt echter wel dat “Many adult Bidoon lacked identification cards due to the many administrative hurdles they face, preventing them from engaging in legal employment or obtaining travel documents. (p.27) Met andere woorden, alhoewel het moeilijk is een duidelijk zicht te hebben over de probabilliteit dat verzoekers al dan niet over zulk document beschikken is het toch zeer plausibel dat zij inderdaad niet over de veiligheidskaart beschikken.

Uit de objectieve informatie blijkt ook dat er geen automaticiteit betreft qua registratie van kinderen van geregistreerde ouders en, anderzijds, dat de registratie beperkt is in de tijd, dat de kaart regelmatig dient hernieuwd te worden en dat de procedure vrij ingewikkeld is met als gevolg dat een persoon die op een moment geregistreerd is mogelijks het later niet meer zal worden.

Zo blijkt uit de Country Policy and Information Note Kuwait: Bidoons van de UK Home Office (toegevoegd tot het administratief dossier) dat:

(...) (p.23)

(...) (p.21)

(...) (p. 22)

Daaruit blijkt dat het statuut van de kinderen niet hetzelfde kan zijn van het statuut van hun ouders en dat het statuut van personen in de tijd ook kan verschillen. Het is dus bijvoorbeeld mogelijk dat de ouders/de moeder van verzoekers op een bepaald moment geregistreerd werden maar dat zij later moeilijkheden kregen om hun kaart te laten vervangen. Het lijkt ook mogelijk dat verzoekers op een bepaald moment geregistreerd werden en dan niet meer, en dit misschien omwille van het feit dat hun vader problemen met de autoriteiten heeft gehad. Zo staat inderdaad te lezen in het verslag van de UK Home Office dat:

"(...)" (p.22)

Uit het feit dat verzoekers in het ziekenhuis geboren zijn kan niet worden afgeleid dat zij geregistreerd werden. Volgens ons kan de geboorteverklaring waarover zij beschikken niet gelijkgesteld worden met een geboorteakte en betekent het feit dat zij over zulke geboorteverklaringen beschikken niet per se dat zij geregistreerd worden bij de Central System to Resolve Illegal Residents' Status. Uit objectieve informatie blijkt inderdaad dat ouders waarvan de kinderen in het ziekenhuis geboren zijn soms moeilijkheden hebben om een geboorteakte voor hen te krijgen:

(...)⁸

Uit die informatie blijkt dus dat geen element uit de verklaringen van verzoekers of uit de neergelegde documenten sluit uit dat zij inderdaad niet geregistreerd Bidoun zijn en dat zij dus, zoals zij het stellen maar toegang hadden tot een kruidendokter om hen te behandelen en niet naar school hebben kunnen gaan.

Uit het feit dat hun moeder een telefoon had kan niet worden afgeleid wat hun statuut was aangezien ouders en kinderen met hetzelfde statuut kunnen hebben. Het is verder niet gekend op welke manier hun moeder die telefoon heeft gekregen en of zij misschien de hulp van iemand heeft gehad om een simkaart te kopen. Bovendien blijkt dat de informatie waarover het CGVS zich baseert om te stellen dat het voor bidoun niet mogelijk is een telefoonlijn of simkaart voor een mobile toestel aan te schaffen dateert van 2007 (!) (zie administratief dossier: Refugee International, Kuwait: State of exclusion) en niet terug te vinden is in een andere recentere bron toegevoegd aan het administratief dossier. Met andere woorden is het niet zeker dat die informatie steeds geldig is.

Dit punt (rond de telefoonlijn) van het CGVS reflecteert de manier waarop het dossier van verzoekers behandeld werd, namelijk zonder een grondige onderzoek te doen naar de situatie van de Bidoun in Koeweit.

Volgens ons zijn er geen elementen om aan de verklaringen van verzoekers dat zij geen toegang hadden tot de gezondheidszorgen noch tot het onderwijs te twijfelen.

Naast het feit dat hun recht om een nationaliteit vanaf hun geboorte te verwerven (artikel 7 van het Verdrag inzake de rechten van het kind) geschonden wordt door de Koeweiti autoriteiten dient ook te worden vastgesteld dat hun recht op de hoogst mogelijke graad van gezondheid en het recht op toegang tot gezondheidszorg en medische voorzieningen (artikel 24) en hun op onderwijs en de plicht van de Staat er voor te zorgen dat tenminste lager onderwijs gratis en verplicht is (artikel 28) geschonden werden. Dit vormen schendingen van hun fundamentele rechten.

In een context van zware discriminatie ten opzichte van de Bidouns is verder zeer aannemelijk dat zij het slachtoffer werden van racisme en beledigd werden zoals zij het verklaarden:

"(...)" (CGVS Om. (...), p.8)

(...) (CGVS Ot. (...), p.23)

Volgens ons kan er geconcludeerd worden dat de discriminatoire regelen, de schendingen van hun fundamentele rechten en de beledigingen waarvan zij het slachtoffer zijn geweest omwille van hun statuut van Bidoun voldoende ingrijpend zijn om te besluiten dat zij Koeweit verlaten hebben omdat het leven in hun land van herkomst ondraaglijk was geworden. Als gevolg menen we dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus."

Verzoekers vragen in hoofdorde de bestreden beslissingen te hervormen en in hun hoofde de hoedanigheid van vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hun de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op basis van een reëel risico op het lijden van ernstige schade en in uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er bedenkingen kunnen worden gemaakt bij het beweerde activisme van zijn vader waardoor het weinig aannemelijk is dat de autoriteiten zijn vader sinds 2012 lieten verdwijnen en ook plannen zouden hebben om hem en zijn broer, tweede verzoeker *in casu*, hetzelfde lot te laten ondergaan, omdat (B) de eigen kennis van hem en tweede verzoeker over de protestbeweging die opkomt voor de rechten van *bidoun* in Koeweit bovendien zeer beperkt is, omdat (C) ook het gedrag van hem en tweede verzoeker niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, omdat (D) het zeer opvallend is dat hij en tweede verzoeker, die zich beroepen op de precaire situatie van de *bidoun*, niet op de hoogte zijn van het feit dat er wel degelijk verschillen zijn tussen geregistreerde en niet-geregistreerde *bidoun*, omdat (E) hij niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt nu hij geen voldoende concrete, op zijn persoon betrokken, elementen of feiten aanbrengt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Koeweit persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, van een daad van vervolging of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, omdat (F) hij geen duidelijk zicht geeft op zijn reisweg en omdat (G) de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat tweede verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij dezelfde asielmotieven aanhaalt als zijn broer, eerste verzoeker *in casu*, in wiens hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus werd genomen omdat hij er niet in geslaagd was een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van hun middel dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekers verklaren afkomstig te zijn uit Koeweit en daar hun hele leven als zogenaamde *bidoun* of staatlozen te hebben gewoond. Zij halen aan dat zij als *bidoun* niet in aanmerking komen om de Koeweitse nationaliteit te verwerven en dat zij in Koeweit geen rechten genieten. Meer bepaald zouden zij in Koeweit geen toegang hebben tot kosteloos onderwijs en medische zorgen en niet mogen werken. Daarnaast zouden zij door Koeweiti's zijn beledigd en uitgescholden. Zij halen verder aan dat de situatie van de *bidoun* vroeger beter was en dat ze toen nog mochten studeren, werken en gebruik maken van de gezondheidszorg. Hun vader zou nog militair zijn geweest maar uiteindelijk ontslagen zijn, waarna hij in het geheim als taxichauffeur aan de slag zou zijn gegaan. In 2012 zou hun vader deelgenomen hebben aan manifestaties waarbij de rechten van de *bidoun* werden opgeëist. Sindsdien zou hij vermist zijn. Wanneer hun moeder naar de politie ging om informatie te vragen over haar verdwenen echtgenoot, zou zij geslagen en vernederd zijn. Sinds de verdwijning van haar man zou hun moeder illegaal als poetsvrouw hebben gewerkt om het gezin te onderhouden. Uiteindelijk zou een vriend van hun vader hun moeder aangeraden hebben om samen met hen het land te verlaten omdat hen anders hetzelfde lot als dat van hun vader zou kunnen wachten. Verzoekers verklaren Koeweit in 2019 samen met hun moeder en zus te hebben verlaten en naar Turkije te zijn gereisd, van waaruit zij zouden zijn verder gereisd naar Europa terwijl hun moeder en zus in Turkije achterbleven. Bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf stellen verzoekers te vrezen dat hen hetzelfde zal overkomen als wat hun vader overkwam en dat zij in dezelfde situatie zullen belanden als voorheen.

Na lezing van de administratieve dossiers dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in navolging van de commissaris-generaal vast te stellen dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden vrees om bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf hetzelfde lot te zullen ondergaan als hun vader, die zou zijn verdwenen na deelname aan een protestactie tegen de discriminatie van de *bidoun*.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen (begin van) bewijs neerleggen met betrekking tot de feiten die ten grondslag zouden liggen aan de door hen voorgehouden vrees. Het neergelegde document van Human Rights Watch in verband met de arrestatie van *bidoun*-activisten is algemeen van aard en kan niet staven dat de vader van verzoekers bij deze protestacties betrokken was of gearresteerd werd (administratief dossier (hierna: adm. doss.) eerste verzoeker, stuk 5, map met 'Documenten').

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de verklaringen van verzoekers over deze feiten en de ruimere context waarin deze plaatsvonden allerm minst kunnen overtuigen. Over het beweerd activisme van hun vader worden in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoeker op goede gronden de volgende bedenkingen gemaakt:

"Je verklaart expliciet dat niemand van je familie politiek actief was (CGVS p.10). Je vader liep gewoon mee in de betogingen, net als verschillende andere staatlozen, zo stelt u. Hij had geen specifieke taken en deed niets anders dat als activisme zou kunnen worden beschouwd. Hij behoorde evenmin tot een bepaalde organisatie (CGVS p.17-18). Je verklaart eerst dat je vader in 2011 deelnam aan een betoging om de Koeweitse nationaliteit te eisen (CGVS p.14) maar later verklaar je dat de betogingen waaraan je vader deelnam in 2012 plaatsvonden, maar wanneer precies kun je niet zeggen. Je weet ook niet waar de betogingen doorgingen, noch hoe vaak je vader eraan zou hebben deelgenomen of wanneer hij hiermee zou zijn begonnen (CGVS p.16). Dit alles is hoogst opmerkelijk. Je hebt tevens geen idee hoeveel personen aan die betogingen deelnamen (CGVS p.17). Hoewel u in die periode nog erg jong was, kan toch aangenomen worden dat u doorheen de jaren wel eens interesse zou hebben betoond of op een andere wijze informatie zou hebben bekomen over al deze zaken, eventueel via familie of kennissen. Dat u in het geheel niets weet aan te brengen over zaken die nochtans uiteindelijk de reden van uw vertrek uit het land zouden zijn geweest en u zich moet beperken tot vage en beperkte antwoorden, is hoogst opmerkelijk. Sinds de verdwijning van je vader heb je nooit meer iets over hem gehoord (CGVS p.19). Je weet niet met zekerheid dat de regering verantwoordelijk is voor zijn verdwijning (CGVS p.14). Ook of je vader voor zijn verdwijning al dan niet ooit eerder gearresteerd werd, kun je niet zeggen. Je hebt hier zelfs niet naar geïnformeerd (CGVS p.19). Een dergelijke laconieke houding doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door jou ingeroepen vrees. Je kunt tevens niet zeggen hoe vaak jullie naar de politie zouden zijn gegaan om te informeren naar je vader (CGVS p.19). Jullie lieten het tevens na om via mensenrechtenorganisatie te informeren naar nieuws over je vader na zijn verdwijning (CGVS p.21). In ieder geval, zelfs als je vader werkelijk deelnam aan betogingen, dient te worden opgemerkt dat het slechts om beperkt activisme ging. Hij nam enkel op individuele basis deel aan demonstraties en zijn rol binnen de protestbeweging lijkt dan ook zeer beperkt. Dat de autoriteiten hem sinds 2012 lieten verdwijnen en dat ze ook plannen zouden hebben om je broer en jou hetzelfde lot te laten ondergaan, is dan ook weinig aannemelijk."

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij hun gebrekkige kennis van de feiten die volgens hen aan de basis lagen van de verdwijning van hun vader trachten te verschonen door te wijzen op het feit dat zij in die periode nog erg jong waren en dat zij afhankelijk waren van de informatie die hun moeder hen wenste te geven, terwijl zij misschien niet op de hoogte was van de details van de betogingen waaraan hun vader deelgenomen heeft. Hun jonge leeftijd op het ogenblik van de feiten neemt immers niet weg dat redelijkerwijze van hen mag worden verwacht dat zij zich op latere leeftijd bij hun moeder of via andere kanalen zouden trachten te informeren over deze feiten, te meer gelet op de door hen voorgehouden vrees om hetzelfde lot te zullen ondergaan als hun vader. Verder kan het niet overtuigen dat verzoekers als vijftienjarigen op het ogenblik van de indiening van hun verzoeken om internationale bescherming en als zestienjarigen ten tijde van hun persoonlijk onderhoud op het CGVS niet de maturiteit of interesse zouden hebben gehad om zich terdege te informeren over de feiten waarop zij zich beroepen ter ondersteuning van hun beschermingsaanvraag. Het door hen voorgehouden analfabetisme kan evenmin als verschoningsgrond worden aanvaard, nu uit hun verklaringen blijkt dat beide verzoekers bekend zijn met sociale media als *Facebook* en *YouTube* en dus minstens toegang hebben tot beeldmateriaal (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15 en 23, en adm. doss. tweede verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10 en 12). Dat zij niet afkomstig zijn uit een (hoog)opgeleide of politiek geëngageerde familie doet niets af aan de verwachting dat zij zouden willen weten in welke omstandigheden hun vader zou zijn verdwenen en welke antecedenten zich desgevallend zouden hebben voorgedaan. Het argument dat deze informatie voor verzoekers niet relevant is, daar zij niets zou veranderen aan het feit dat hun vader er niet meer is en ook niet zal helpen om hem terug te vinden, onderstreept slechts het reeds door hen tentoongespreide gebrek aan interesse in het wedervaren van hun vader. Zo dit al niet van hen kon worden verwacht, kan minstens worden aangenomen dat hun moeder, die school heeft gelopen en dus een zekere opleiding heeft genoten, hulp zou hebben gezocht bij andere instanties indien zij keer op keer afgescheept en vernederd werd door de politie. Waar het CGVS in de bestreden beslissingen niet specificeert tot welke mensenrechtenorganisatie zij zich desgevallend hadden kunnen richten en of die stap wel degelijk ondernomen kon worden, stelt de Raad vast dat in de informatie in de administratieve dossiers melding wordt gemaakt van minstens één mensenrechtenorganisatie waarvan leden een oog in het zeil hielden tijdens de protesten van 2012 (adm. doss. verzoekers, stuk 6, map met 'Landeninformatie', "*Kuwait: Kuwait- Crackdown against Bedoon community continues as police use excessive force and detain twelve activists at peaceful protest*" van GCHR van 8 juli 2012).

Waar verzoekers het belang van de feiten minimaliseren door te stellen dat de verdwijning van hun vader niet de reden van hun vertrek was en dat dit *"eigenlijk meer te maken heeft met een gebrek aan fundamentele rechten in hun hoofd waaronder hun recht om informatie te verkrijgen over de whereabouts van hun vader"*, zoals eerste verzoeker had verklaard, kan op basis van de verklaringen die zij hebben afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) slechts worden vastgesteld dat zij wat met hun vader zou zijn gebeurd wel degelijk hebben aangehaald als reden voor het vertrek uit hun land van gewoonlijk verblijf. Verzoekers verklaarden bij de DVZ dat een vriend van hun vader, A. genaamd, hun moeder ervan bewust heeft gemaakt dat ook zij het risico liepen om te verdwijnen zoals hun vader en dat ze daarom onderling besloten hebben het land te verlaten (adm. doss. verzoekers, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5). Bovendien dient op basis van hoger aangehaalde terechte vaststellingen, die door verzoekers niet worden weerlegd, te worden besloten dat verzoekers geen doorgedreven poging hebben ondernomen om meer informatie te verkrijgen over hun vader.

Voor het overige beperken verzoekers zich slechts tot het herhalen van hun eerdere verklaringen en citeren zij bronnen waaruit blijkt dat er in 2011 en 2012 meerdere grote betogingen tegen het regime, waaronder betogingen van *bidoun*, plaats gevonden hebben, dat die betogingen gewelddadig onderdrukt werden, dat toen veel mensen gearresteerd werden en dat gedwongen verdwijningen door de autoriteiten gebruikt zijn in de context van onderdrukking van de *bidoun*. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door te wijzen op hun eerdere verklaringen en op algemene informatie die deze verklaringen naar hun oordeel kan ondersteunen, weerleggen noch ontkrachten zij deze pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers.

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissingen verder terecht op dat verzoekers een zeer beperkte kennis hebben van de protestbeweging die in Koeweit opkomt voor de rechten van *bidoun* en licht dit in hoofde van eerste verzoeker als volgt toe:

"Zo kan je geen namen noemen van belangrijke personen die opkomen voor de rechten van bidoun in Koeweit. Wanneer de naam Abdul Hakeem Al Fadhli wordt vermeld, zegt dit je niets (CGVS p.23). Je hebt tevens nooit gehoord van een bepaalde instantie of hulporganisatie die opkomt voor de rechten van staatlozen in Koeweit (CGVS p.22). Van beloftes of toegevingen die ooit door de Koeweitse autoriteiten werden gedaan ten opzichte van de bidoun naar aanleiding van de betogingen, ben je al evenmin op de hoogte (CGVS p.18). Behalve van een persoon die ook zou zijn verdwenen, kun je geen namen geven van andere personen die gelijkaardige zaken meemaakten. Van die ene persoon die verdween, A. (...), weet je ook niet of hij al dan niet werd gearresteerd na zijn deelname aan een betoging, noch weet je waar in Koeweit die betoging waaraan hij deelnam plaatsvond. Wanneer je broer gevraagd wordt naar de volledige naam van deze A. (...), moet hij deze overigens schuldig blijven. Je stelt niet te weten wat met de andere verdwenen personen gebeurde en je weet tevens niet hoeveel personen gearresteerd werden tijdens de betogingen. Dergelijke vage en zeer beperkte verklaringen komen jouw geloofwaardigheid niet ten goede. Je verklaart nooit iets gehoord te hebben in verband met arrestanten van de betogingen die nadien werden vrijgelaten. Je hebt hier bovendien zelfs nooit naar geïnformeerd (CGVS p.17-22, CGVS (...) p.18). Nochtans is over dit alles op eenvoudige wijze informatie terug te vinden, onder meer via het internet (zie stukken toegevoegd aan het administratief dossier). Dat je hier klaarblijkelijk niet de moeite voor nam, getuigt allerminst van enige interesse hieromtrent en brengt dan ook schade toe aan je geloofwaardigheid. Je beweert weliswaar analfabeet te zijn, maar het feit dat je blijkbaar wel in staat bent met Facebook te werken, doet vermoeden dat je, eventueel met de hulp van anderen, ook wel in staat zou moeten zijn om bepaalde informatie via het internet te weten te komen (CGVS p.14). Je hebt zelf ook nooit deelgenomen aan betogingen in verband met het opkomen voor de rechten van staatlozen in Koeweit (CGVS p.18). Nogmaals dient te worden gesteld dat niettegenstaande je jonge leeftijd, toch kan worden aangenomen dat je op latere leeftijd bij je moeder of op een andere manier zou hebben getracht meer te weten te komen over de context van de bedoeïnen of van de verdwijning van uw vader, temeer de reden van je vertrek uit het land net zou hebben gelegen in de vrees hetzelfde lot als dat van je vader te ondergaan. Dat je naliert dit te doen, bevestigt de reeds gerezen twijfel omtrent jouw verklaringen."

In zoverre verzoekers met betrekking tot deze motieven dezelfde opmerkingen laten gelden als deze die zij aanvoeren ten aanzien van voormelde vaststellingen over het activisme en de verdwijning van hun vader, kan worden volstaan met een verwijzing naar wat hierover hoger is uiteengezet.

Tot slot wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissingen terecht op dat het gedrag van verzoekers niet rijmt met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde. De bestreden beslissingen bevatten hierover in hoofde van eerste verzoeker de volgende toelichting:

"Immers, hoewel je vader reeds vanaf 2012 vermist zou zijn geweest na deelname aan een betoging en je beweert omwille hiervan te vrezen hetzelfde lot te zullen ondergaan, bleven jullie toch steeds op hetzelfde adres wonen (CGVS p.5). Dat jullie ervoor kozen na zijn verdwijning nog zeven jaar daar te blijven wonen, holt de ernst van jouw relaas en beweerde vrees dan ook verder uit. Je haalt wat dit betreft overigens nergens aan dat jij of je familie in deze periode zouden zijn opgezocht door de autoriteiten."

Verzoekers betwisten de pertinentie van deze argumentatie door erop te wijzen dat hun vader niet thuis werd gearresteerd en te verduidelijken dat waar eerste verzoeker verklaarde te vrezen dat met hem hetzelfde zal gebeuren als wat er met zijn vader gebeurde, hij bedoelde *"dat hij in een context waar hij voor zijn rechten zou vechten problemen met de autoriteiten zou krijgen"*. Zij voegen hieraan toe dat uit objectieve informatie blijkt dat de arrestaties vaak plaats vinden in een context van betogingen en niet dat personen die helemaal geen activisten zijn zomaar thuis gearresteerd worden. In zoverre verzoekers thans aangeven slechts problemen met de autoriteiten te vrezen in geval zij hun rechten daadwerkelijk zouden proberen af te dwingen, is hun vrees louter hypothetisch. Verzoekers verklaarden immers zelf nooit te hebben deelgenomen aan betogingen waarbij opgekomen wordt voor de rechten van de *bidoun* in Koeweit (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Zoals verder nog zal worden toegelicht, kan op basis van hun summiere en vage verklaringen bezwaarlijk worden aangenomen dat zij doorgedreven inspanningen hebben geleverd om hun basisrechten als inwoners van Koeweit op te eisen, laat staan dat zij ervoor hebben gevochten.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in de administratieve dossiers en door verzoekers niet worden weerlegd, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een persoonlijke vrees hebben om bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf hetzelfde lot te ondergaan als hun vader.

De commissaris-generaal erkent in de bestreden beslissingen voorts “dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat *bidoun* in Koeweit het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen”, maar benadrukt terecht dat “om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen”, dat “(h)et ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening (...) op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in(houden)”, dat “(o)m tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden (...) het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard (moeten) zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin” en dat “(z)ulks (in)houdt (...) dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt”.

Waar op basis van de beschikbare landeninformatie kan worden aangenomen dat de situatie van de *bidoun* in Koeweit precair kan zijn, kan aldus niet worden gesteld dat het loutere feit dat verzoekers *bidoun* zijn uit Koeweit, wat niet wordt betwist, op zich voldoende is om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hun hoofd. Zij dienen deze vrees *in concreto* aan te tonen.

Te dezen wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofd van eerste verzoeker op het volgende:

“Je haalt verder aan dat jullie als *bidoun* steeds werden lastiggevallen en gediscrimineerd (CGVS p.10). Wanneer verduidelijking wordt gevraagd omtrent deze discriminatie halen jullie naast het ontberen van de nationaliteit aan geen rechten te hebben gehad en niet als mens te worden behandeld. Jullie mochten niet naar school of het ziekenhuis gaan en jullie werden op straat uitgescholden, zo stellen jullie (CGVS p.10, CGVS (...) p.8, 12). Wat dan wel het verschil is tussen een geregistreerde en een niet-geregistreerde *bidoun* kunnen jullie echter niet verduidelijken (CGVS p.13, CGVS (...) p.11). Dit is zeer opmerkelijk. Jullie zijn beiden zeventien jaar oud, hetgeen toch een zekere mate van maturiteit veronderstelt. Bovendien benadrukken jullie meermaals dat *bidoun* geen rechten hebben en dus in Koeweit in een precaire situatie leven. Het is dan ook zeer opvallend dat jullie, die zich beroepen op de precaire situatie van de *bidoun*, zelfs niet op de hoogte zijn van het feit dat er wel degelijk verschillen zijn tussen geregistreerde en niet-geregistreerde *bidoun*. Hoewel je wel beweert wel eens van de “*bitaqa amniya*” (review card - veiligheidskaart) te hebben gehoord, kun je vreemd genoeg niet uitleggen wat dit is of waarvoor het gebruikt wordt (CGVS p.12). Je broer heeft er zelfs nog nooit van gehoord (CGVS (...) p.9-10). Dit is bijzonder frappant aangezien dit het enige document is dat geregistreerde *bidoun* uitgereikt kunnen krijgen en waarmee ze aanspraak kunnen maken op allerlei overheidsvoorzieningen. Dat jullie over dit stuk weinig tot niets weten te zeggen, ondergraaft dan ook jullie bewering werkelijk problemen te hebben ondervonden omwille van jullie *bidoun*-zijn.”

Verzoekers betogen in hun verzoekschrift, onder verwijzing naar informatie die zij aanhalen, dat de situatie van de *bidoun* in het algemeen zeer zorgwekkend is en dat “de situatie van geregistreerde *bidoun* niet wezenlijk verschillend is van de situatie van ongedocumenteerde *bidoun* met als gevolg dat het mogelijk is dat kinderen niet op de hoogte zijn van het bestaan van die categorieën”. Zo wijzen zij erop dat de ziekteverzekering die geregistreerde *bidoun* kunnen kopen meerdere testen, behandelingen en ingrepen uitsluit, dat de toegang tot officiële jobs voor *bidoun* zeer gelimiteerd blijkt te zijn ongeacht hun statuut als kaarthouders en dat het feit dat een kind geregistreerd is op zich niet betekent dat het toegang zal krijgen tot onderwijs. Deze informatie spreekt evenwel niet tegen dat geregistreerde *bidoun* over het algemeen toegang hebben tot overheidsdiensten, tewerkgesteld kunnen worden in de openbare en particuliere sector en toegang hebben tot gezondheidszorg en (privé) onderwijs, zoals kan worden gelezen in de in de administratieve dossiers aanwezige landeninformatie. Nog volgens deze landeninformatie is het verschil tussen geregistreerde *bidoun* en niet-geregistreerde *bidoun* van die aard dat “while documented Bidoons may face discrimination it is not by its nature or repetition likely to amount to amount to persecution. However, undocumented Bidoon continue to face treatment that is likely by its nature and repetition to amount to persecution.” (adm. doss. verzoekers, stuk 6, map met ‘Landeninformatie’, Country Policy and Information Note “Kuwait: Bidoons” van UK Home Office van april 2021, punt 2.4.10). De omstandigheid dat de rechten van geregistreerde *bidoun* relatief beperkt zijn en in elk geval niet dezelfde omvang hebben als de rechten van personen met de Koeweitse nationaliteit, neemt niet weg dat zij zich duidelijk in een minder precaire positie bevinden dan de niet-geregistreerde *bidoun*. Het belang van voormelde ‘review card’ of veiligheidskaart voor de rechtspositie van *bidoun* kan dan ook moeilijk worden onderschat. Dat verzoekers zich van dit belang niet bewust zijn, zoals nochtans uit hun verklaringen moet worden opgemaakt, vormt naar het oordeel van de Raad

een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van de problemen die zij als *bidoun* zouden hebben gekend.

De Raad stelt vast dat verzoekers tijdens de administratieve procedure twee geboorteverklaringen hebben neergelegd. In tegenstelling tot wat eerste verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS voorhield, kan uit de vertalingen gevoegd bij deze geboorteverklaringen niet blijken dat daarop vermeld staat dat zij "*bidoun*" zijn (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Over hun nationaliteit of het gebrek daaraan wordt op deze documenten niets vermeld. Wel wordt er met betrekking tot de nationaliteit van hun ouders vermeld dat zij geen Koeweiti zijn. De Raad kan verzoekers volgen in hun argumentatie dat de neergelegde geboorteverklaringen niet gelijkgesteld kunnen worden met geboorteaktes en dat het feit dat zij over deze geboorteverklaringen beschikken niet *per se* betekent dat zij geregistreerd werden bij het *Central System to Resolve Illegal Residents' Status*, de instantie die blijkens de informatie in de administratieve dossiers voormelde '*review card*' of veiligheidskaart uitreikt (adm. doss. verzoekers, stuk 6, map met 'Landeninformatie', Country Policy and Information Note "*Kuwait: Bidoons*" van UK Home Office van april 2021, punt 2.4.6). Uit informatie die zij in hun verzoekschrift aanhalen blijkt dat vrouwen die in Koeweit bevallen van het ziekenhuis een document ('*record of birth*') krijgen dat vervolgens binnen twee weken dient te worden ingewisseld voor een geboorteakte ('*birth certificate*'). Op dit document dient melding te worden gemaakt van de nationaliteit van de ouders en aan *bidoun* wordt doorgaans gevraagd te tekenen dat ze onderdaan zijn van een andere staat of gewoon "*niet-Koeweiti*" zijn, zoals staat vermeld op voormelde geboorteverklaringen van verzoekers. Zonder geboorteakte is het kind niet welkom in de staatsscholen en komt het niet in aanmerking voor gesubsidieerde gezondheidszorg (verzoekschrift, voetnoot 8, artikel "*Stateless in Kuwait: Who Are the Bidoon?*" van Open Society Justice Initiative van 23 maart 2011).

Tevens legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure de geboorteakte van hun moeder neer. Deze akte is blijkens de vertaling een uittreksel uit een officieel register en werd opgemaakt op 12 april 1981. Dit document, alsook de overige door verzoekers neergelegde documenten, met name de puntenlijsten van hun ouders, de kaarten van het ministerie van Gezondheid op naam van respectievelijk hun moeder en grootvader, de vakbondskaart van hun grootvader en de documenten met betrekking tot de periode waarin hun vader bij het leger was, kunnen getuigen van het feit dat de (groot)ouders van verzoekers in het verleden zekere rechten konden doen gelden op het vlak van onderwijs, werk en gezondheidszorg. Dit gegeven wordt *in casu* niet betwist en strookt met de verklaringen van verzoekers volgens dewelke de situatie van de *bidoun* vroeger beter was en zij mochten werken, studeren en naar het ziekenhuis gaan (adm. doss. tweede verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7 en 9). Gelet op het feit dat voormelde documenten, voor zover hierop een datum vermeld staat, dateren van de jaren '70 en '80 van de vorige eeuw, kan hieruit niet worden afgeleid dat de (groot)ouders van verzoekers actueel over burgerlijke documenten beschikken en toegang hebben tot sociale basisdiensten en officiële jobs als zogenaamde "*geregistreeerde bidoun*". Verder kunnen verzoekers worden gevolgd waar zij in hun verzoekschrift onder verwijzing naar voormelde landeninformatie gevoegd bij de administratieve dossiers stellen dat het statuut van de kinderen mogelijks verschilt van dat van de ouders en dat het statuut van personen ook in de tijd kan verschillen. Waar volgens deze informatie kinderen van geregistreeerde *bidoun* in principe verondersteld worden ook te worden geregistreerd, zijn er geen aanwijzingen dat dit automatisch gebeurt en blijkt de geldigheidsduur van de veiligheidskaarten dermate kort te zijn dat zij geregeld dienen te worden vernieuwd, met alle administratieve rompslomp van dien (adm. doss. verzoekers, stuk 6, map met 'Landeninformatie', Country Policy and Information Note "*Kuwait: Bidoons*" van UK Home Office van april 2021, punt 5.4.5).

Het geheel van voorgaande vaststellingen in acht genomen, kan de commissaris-generaal niet worden gevolgd in zoverre hij in de bestreden beslissingen van oordeel is dat de *in casu* voorgelegde documenten een indicatie vormen met betrekking tot het feit dat verzoekers bij de geboorte geregistreerd werden als *bidoun*. De documenten werpen hoe dan ook geen licht op de persoonlijke situatie van verzoekers wat betreft hun toegang tot basisvoorzieningen zoals onderwijs, werk en gezondheidszorg. Bijgevolg dient te worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat geloof kan worden gehecht aan de ernst van de problemen die zij in dit verband zouden hebben gekend. Dit blijkt evenwel niet het geval te zijn.

Naast de hogere vaststelling dat zij niet op de hoogte zijn van het verschil tussen geregistreeerde en niet-geregistreeerde *bidoun*, dient te worden vastgesteld dat verzoekers over hun persoonlijke situatie dermate vage, summiere en niet-doorleefde of onaannemelijke verklaringen hebben afgelegd dat niet

kan worden aangenomen dat de problemen die zij in hun land van gewoonlijk verblijf als *bidoun* zouden hebben ervaren dermate systematisch en ingrijpend waren dat fundamentele mensenrechten werden aangetast waardoor hun leven in hun land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk was. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd of hij ooit geprobeerd heeft om naar school te gaan, antwoordde tweede verzoeker kortweg dat zij dit niet mochten, waarna hij uitweidde over het feit dat zijn vrienden wel naar school konden om te leren (adm. doss. tweede verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Aldus blijkt niet dat verzoekers een doorgedreven poging ondernomen hebben om onderwijs te kunnen genieten. Indien dit voor hen dermate essentieel was en zij er ernstig aanstoot aan namen dat dit recht hen werd ontegd, kan worden verwacht dat zij zich hier niet zomaar zouden bij neerleggen en zouden proberen om een andere oplossing te vinden, bijvoorbeeld door te informeren naar of aansluiting te zoeken bij privé-initiatieven. Het is volgens hun verklaringen wel mogelijk om naar privéscholen te gaan, hoewel dat voor hen te kostelijk zou zijn geweest (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9 en 16, en adm. doss. tweede verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Aldus blijken financiële motieven, eerder dan een beletsel *de iure*, hen ervan weerhouden te hebben daadwerkelijk onderwijs te genieten. Nochtans kan in een verslag van Nansen waarnaar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen worden gelezen dat de meeste *bidoun*-kinderen tegenwoordig basisonderwijs genieten in privéscholen die worden gefinancierd door liefdadigheidsinstellingen ("*L'apatridie des Bidoun du Koweït*", p. 21-22). Verder verklaarden verzoekers dat zij als *bidoun* niet mochten werken, doch blijkt tevens dat zij geen pogingen ondernomen hebben om werk te vinden. Gevraagd of *bidoun* konden werken, moest eerste verzoeker het antwoord schuldig blijven en opperde hij dat sommigen met *wasta* (een lange arm) misschien konden werken of dat zij in het geheim werken, zoals zijn vader vroeger (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16, en adm. doss. tweede verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8 en 13). In de mate dat uit hun verklaringen blijkt dat zowel hun vader als, na diens vermeende verdwijning, hun moeder gedurende jaren in staat waren een inkomen te genereren in de informele sector dat volstond om het gezin te onderhouden en een woning te huren, dient de boude bewering dat zij als *bidoun* niet mochten werken danig te worden gerelativeerd (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 7 en 27). Dat verzoekers op straat en op andere openbare plaatsen zouden zijn beschimpt en belachelijk gemaakt (*ibid.*, p. 15, 21 en 23), is betreurenswaardig, maar op zich onvoldoende ernstig om als vervolging of ernstige schade in aanmerking te kunnen worden genomen.

Tot slot vormt de vaststelling dat eerste verzoeker geen duidelijk zicht biedt op zijn reisweg een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van de problemen die hij en tweede verzoeker als *bidoun* in Koeweit zouden hebben gekend. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoeker als volgt toegelicht:

"Om te beginnen kun je geen reisbescheiden voorleggen en toon je niet aan wanneer je het land verliet. Je beweert niet meer te weten wanneer je uit Koeweit vertrok. Je komt niet verder dan te zeggen dat dit in 2019 was, maar kunt niet preciseren of het in het begin, midden of eind van het jaar was (CGVS p.5-6). Je beweert met een vals paspoort te hebben gereisd, maar verklaart dit nooit in handen te hebben gehad en dus ook niet te weten op welke naam en door welke staat dit paspoort uitgegeven was (CGVS p.14). Gezien de uiterst strenge veiligheidscontroles in luchthavens is het uiterst bevreemdend dat je via een luchthaven zou zijn gereisd zonder te weten welke nationaliteit of naam je zou hebben. Bovendien weet je niet via welke luchthavens je passeerde, noch met welke luchtvaartmaatschappij je vloog (CGVS p.27). Dit alles is weinig geloofwaardig en wijst er nogmaals op dat u niet de intentie heeft volledige duidelijkheid te scheppen over tal van aspecten die betrekking hebben op uw achtergrond."

Door in hun verzoekschrift te wijzen op de aspecten van hun reisweg waarover zij wel uitgebreide verklaringen hebben afgelegd, weerleggen noch ontkrachten verzoekers de gedane vaststellingen. Waar van verzoekers niet kan worden verwacht dat zij over elk aspect van hun reisweg gedetailleerde verklaringen afleggen, mag van hen minstens worden verwacht dat zij een indicatie kunnen geven van het moment waarop zij vertrokken en via welke luchthavens zij reisden, *quod non*. De omstandigheid dat zij op dat deel van hun reis nog begeleid werden door hun moeder en dat dit voor hen niet moeilijk of traumatiserend was, in vergelijking met wat zij hebben meegemaakt toen zij niet meer vergezeld werden door hun moeder, kan niet verklaren waarom zij hier minder aandacht voor zouden hebben gehad, te meer daar zij dergelijke reis nooit eerder zouden hebben gemaakt en deze toch een sterke indruk bij hen moet hebben achtergelaten. Het komt de Raad voorts geheel niet aannemelijk voor dat verzoekers erin geslaagd zouden zijn om met een vals paspoort te reizen en de veiligheidscontroles in de

luchthavens met succes door te komen zonder ooit geweten te hebben onder welke naam of nationaliteit zij reisden. Verzoekers bieden hiervoor geen enkele verklaring.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico lopen in Koeweit.

2.3.3.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan de door hen aangevoerde vrees om hetzelfde lot te ondergaan als hun vader geen geloof wordt gehecht en dat zij niet *in concreto* aannemelijk maken dat de problemen waarmee zij als *bidoun* te kampen hebben dermate systematisch en ingrijpend waren dat fundamentele mensenrechten werden aangetast waardoor het leven in hun land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk was.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Koeweit zouden hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De Raad ontwaart noch in de administratieve dossiers noch in het rechtsplegingsdossier enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemd artikel zou kunnen onderbouwen, noch beschikt de Raad daartoe over algemeen bekende informatie. Verzoekers voeren geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat en werden zij vergezeld van hun voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoekers en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.6. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN